

Appendix II: Ooggetuigenverslagen

De verslagen zijn geanonimiseerd. De ooggetuigen zijn via Schijnheilig te bereiken: info@schijnheilig.org

1) 'Een oudere lerares' die niet weg mocht

Dinsdagochtend 5 juli 2011 was ik aanwezig bij de ontruiming van Schijnheilig. Op het moment dat ik hoorde dat de ME in aantocht was, begaf ik mij van Schijnheilig via de brug aan de kant van de Marnixstraat naar de overkant van de Passeerdersgracht. Toen ook daar ME oprukte en tot halverwege de gracht bleef staan, liep ik door naar de brug op de Prinsengracht. Ik deed dat, omdat mij dat wel zo veilig leek, niet omdat ik ook maar iets had kunnen horen van de vorderingen waarnaar in het feitenrelaas van de politie wordt verwezen.

Vanaf de Prinsengrachtbrug kon ik goed zien hoe mensen, die door de ME voortgedreven werden, op de hoek Passeerdersgracht/Prinsengracht in het nauw werden gedreven en hoe er, terwijl zij geen kant op konden, op hen werd ingeslagen. Uit betrokkenheid en bezorgdheid voor die mensen van wie ik weet dat zij zich belangeloos inzetten voor de goede zaak, heb ik me bij hen gevoegd. Daar vlak voor mijn ogen zag ik dat een ME-busje rakelings langs de opeengedrongen groep optrok en probeerde in te rijden op enkele demonstranten die zich, weliswaar vastberaden, maar zonder dat zij geweld gebruikten, tegenover het busje hadden opgesteld.

Na enige tijd bleek de groep demonstranten en sympathisanten waarin ik me bevond, ingesloten door een nieuwe ME-linie voorbij de groep aan de Prinsengracht (aan de 'Leidsepleinkant'). Er ontstond een afwachtende houding in de groep. Desondanks werd er ineens weer geslagen en met schilden geduwd door de ME, kennelijk met de bedoeling om de waterkant te bezetten nadat er sympathisanten vanaf de overkant van de Prinsengracht heen en weer waren gezwommen. Maar degenen die zij duwden konden nergens naar toe: de afzetting bleek een feit. Mijn verzoek om de afzetting (aan de 'Leidsepleinkant') te passeren werd geweigerd. De linie aan de andere kant mocht ik aanvankelijk passeren, totdat een ME-er me tegenhield en riep "ze hoort er ook bij". Zoals de Volkskrant, 6 juli 2011, schreef: "Een oudere lerares die sympathiseert met de krakers, wil naar haar wachtende leerlingen. Tevergeefs, met een duw belandt ze terug in de groep."

Ik heb geen geweld gebruikt. Ik heb me niet verzet bij de arrestatie. Het fouilleren en geboeid afvoeren was agressief en vernederend.

2) 'Ik sta hier en ik blijf staan'

'Ik sta hier en ik blijf staan', dat dacht ik. Er is geen enkel onrecht aan mijn bestaan op deze plek, ingesloten tussen ME-bussen, de BRATRA en de gracht. Ik hield mijn vriendin vast en kreeg klappen op mijn benen. Daarna, toen ik de arrestatiebus in werd gedragen pakte een agent in burger me vast. Hij duwde zijn vingers in mijn ogen en drukte mijn neus plat tegen de zijkant van mijn gezicht en liet me fouilleren door een andere stille met een kuiltje in zijn kin. 'Ik wil dat een vrouw dit doet' zei ik. Hij pakte me harder vast, zette zijn knie in mijn rug en zei dat ik mijn grote mond moest

houden. Ik had de hele tijd toch al zo stoer gedaan. Ik eiste een vrouw, maar kreeg haar niet, de vrouwelijke agente zei dat ze geen handschoenen had. De agent bonkte met mijn hoofd tegen de GVB bus, ik moest huilen. Ik zei: 'jij speelt dit spel te serieus, je doet me onnodig pijn', waarop de agent antwoordde dat ik mijn grote bek moest houden. Hij deed me handboeien om en gooide me de bus in, ik kon alleen maar huilen. Gewoon omdat ik zo boos was.”

3) 'Spirale fractuur in mijn ellepijp'

Op zoek naar een stuk gereedschap stond ik bij aankomst van de ME op de Passeerdersgracht op de brug aan de Raamplein kant van de gracht. Staande op de brug zag ik achter ons op de Prinsengracht enkele donkerblauwe ME busjes stoppen, toen ik om mij heen keek zag ik veel ME'ers uitstappen en linies vormen. De linies trokken op en maakte het ons onmogelijk de Passeerdersgracht aan de Leidseplein kant nog in te gaan. Een linie sloot ook de Passeerdersgracht aan de andere zijde af waar ik inmiddels naar toe gedreven was.

De eerste vordering kwam en alle mensen aan mijn kant van de gracht werden weggedreven met veel geweld naar de brug kruising Passeerdersgracht/-Prinsengracht. Een jongen die ik niet kende kwam met zijn fiets uit een zijstraat voor de linie terecht en werd genadeloos veel en hard geslagen. Naast mij kwam een stuk vuurwerk met harde klap tot ontploffing en ik hoorde even niets meer, op dat moment haalde de ME-linie mij in en sloeg op mij in. Ik vluchtte de brug op en zag toen ik omkeek mijn vriend Ticho door slagen op zijn rug ten val komen. De linie dreigde op hem in te slaan want hij kon niet op tijd wegkruipen. Nadat ik naar voren was geschoten en Ticho bij zijn schouder pakte om hem weg te sleuren sloeg een ME'er op Ticho in, ik incasseerde bij het afweren twee slagen op mijn linkerarm wat later een *spirale fractuur in mijn ellepijp* bleek te zijn.

Wij vluchtten de brug op waar wij de gewelddadige ontruiming van de Passeerdersgracht zagen. De demonstranten vluchtten naar achter en dus naar de brug prinsengracht/-Passeerdersgracht waardoor de ME linie in paniek raakte omdat ze ons achter hen hadden en de andere groep nu naar hun andere kant werd gedreven. De paniekerige ME'ers schoven met de linie met hun rug naar de bebouwing en sloegen op iedereen die langs liep. Ongeveer op dat moment werd er een meisje naast mij plotseling door mannen in burger aan haar hoofd, haren en benen al schreeuwend weggesleurd. Ik schrok en probeerde haar te helpen en werd gelijk door een andere man in burger op weggeslagen tegen hoofd en arm. Verbaasd en geschrokken over zoveel woede en geweld droop ik af met een inmiddels zeer pijnlijke arm.

De linie dreef ons, bij gebrek aan alternatieven verder de Prinsengracht op. Aan de andere kant van de Prinsengracht stond plotseling ook een linie waar wij naar toe gedreven werden. Vastgezet op de gracht tussen deze twee linies en een politieboot in het water leken ze ons doelloos af en toe te chargeren en nu en dan te verrassen met politie in burgerkleding die met grof geweld demonstranten uit de opeengepakte groep trachtten te trekken. Tot mijn grote verbazing reed een donkerblauwe ME-bus op de bijeengedreven demonstranten in, velen hadden geen enkele kans om weg te komen en werden op de motorkap en voorruit meegesleurd tot de bus plots stopte en de mensen van de bus werden gekatapulteerd en de bus verder reed naar de linie aan de andere kant. Ik kon niet geloven dat dit soort onmenselijk gedrag bij de

Nederlandse politie die ik tot dan toe nog aardig vertrouwde gewoon doorgang kon vinden zonder protest. Ik werd kwaad en begon op de linies te schelden en te vragen waar ze in hemelsnaam mee bezig waren. Helaas zonder enige weerklank want de tweede ME bus maakte zich op om door de bijeengedreven groep mensen op het kleine stukje Prinsengracht te forceren. Enkele mensen stonden voor de bus om deze tegen te houden en gewonden te voorkomen, helaas werden deze meegesleurd met de bus en een onfortuinlijke cameraman werd door de bus in zijn rug gereden terwijl hij tafereel filmde en de bus niet kon zien aankomen.

Na enige tijd tussen deze twee linies te hebben vastgezet heb ik bij de medische hulp bij acties, die er waren op verzoek van de demonstranten, geïnformeerd naar mijn arm. Deze dame van de EHBO vond het er niet goed uitzien en gaf mij een koud kompres en haar sjaal om om mijn arm te binden. Lange tijd konden wij nergens heen en wisten we niet wat er aan de hand was. We kregen toen bericht via een luidspreker dat wij allen aangehouden waren.

Met veel dwang en geweld, hoewel ik weinig weerstand bood, werd ik meegenomen, gefouilleerd en terwijl ik aangaf dat mijn arm gebroken was werden er plastic boeien om mijn arm gespannen, het kompres werd met de sjaal samen door de ME'er weggegooid op straat ondanks mijn tegenwerpingen. De uren daarna heb ik in veel pijn doorgebracht in een bus tot in de gezamenlijke cel in zuidoost. Geen agent kon ons vertellen waarvoor wij waren gearresteerd. Er werd gesuggereerd dat wij drie keer gevorderd waren, maar ik en ook anderen in de bus hebben een 2e of 3e verordening niet gehoord. Ik hoorde slechts een verordening waarna we met grof geweld in een fuik gedreven werden.

Na zeer lang wachten met veel pijn ben ik naar een gezamenlijke cel in cellencomplex Zuidoost gebracht, hier hebben we uiteindelijk met veel pijn en moeite zelf onze boeien kunnen afnemen. Na lang wachten werd ik voorgeleid bij een inspecteur die mij vroeg om mijn verklaring, ik heb verteld dat ik niet wist waarom ik opgepakt was, mijn advocaat Willem Jebbink wilde spreken en wat mijn identiteit is. De inspecteur waarschuwde mij dat de advocaat niet gratis was, erg duur en dat ik dat zelf moest betalen en daar wellicht geen geld voor had, ik vond dat onzin en ben niet op zijn dreigementen ingegaan en voet bij stuk gehouden.

Naderhand werd ik gefouilleerd en heb ik nogmaals kenbaar gemaakt dat mijn arm gebroken was, helaas werd hier geen medische zorg of andere aandacht aan geschonken en werd ik naar een andere cel afgevoerd waar ik samen met iemand anders moest verblijven. Bij binnenkomst van de cel zei de cipier dat ik waarschijnlijk wel wist hoe het werkte, ik was zeer beledigd omdat ik nooit eerder in een gevangenis heb gezeten en ook nooit eerder in contact ben geweest met de politie. Na enige tijd kwamen er twee inspecteurs langs die ons vertelden dat we een ambtelijk bevel niet hadden opgevolgd en of wij daar over nog een verklaring wilden geven. Ik weigerde een verklaring en wilde mijn advocaat zien. Hier werd niet op gereageerd.

Na zeer lang in de cel te hebben gezeten werd ik even na kwart over zes 's avonds naar beneden gebracht, hier moest ik lang wachten en kreeg ik mijn bezittingen weer terug. De agenten aldaar wisten mij te vertellen dat ik misschien een boete kreeg maar ze wisten nog niet hoe of wat. Woedend verliet ik het cellencomplex en kon ik met enkele andere slachtoffers op zoek gaan naar de metro.

Wat mij het meest geraakt heeft is dat de agenten en dan vooral de agenten in burger

zelf bijzonder plezier leken te hebben in het pijnigen en intimideren van volstrekt weerloze en niet gewelddadige demonstranten. Het geweldsmonopolie werd op ijverige manier toegepast terwijl er geen enkele dreiging of geweld van onze kant was. Het aantal pesterijen en intimidatie was zeer hoog en zelfs mensen die gewond waren geraakt zijn werden niet geholpen. Dat het niet verder uit de hand is gelopen ligt meer aan de koelbloedigheid en menselijkheid van de demonstranten onderling dan aan het optreden van de politietop en hun inschatting van de situatie.

Ik wil dan ook graag een klacht indienen over het politiegeweld. Tevens, als het mogelijk is wil ik aangifte doen.

4) 'De hele tijd probeerde ik weg komen, maar mocht niet weg.'

In aanloop naar de ontruiming vond een ludiek protest plaats voor Passeerdersgracht 23, ik deed hier aan mee omdat ik de activiteiten van het cultuurcentrum ondersteun en dit als een meerwaarde zie voor Amsterdam.

Rond 07.00 uur kwam de ME ter plaats. In eerste instantie verzamelden verschillende busjes zich aan de Raamplein zijde van de gracht, enige minuten later ook busjes aan de Prinsengracht zijde. Ik bleef voor het gebouw bij de groep demonstranten die protesteerde tegen de ontruiming. Naar mijn beleving werd er aan beide zijde van de gracht een zogenaamde linie gevormd door de ME. Er werd vanuit een microfoon iets rond geroepen alvorens er vanaf de Raamplein zijde werd begonnen met een charge werd begonnen. Door de sambaband op straat en de experimentele Het was voor mij onverstaanbaar wat er werd gezegd, onder meer doordat er op straat een sambaband aan het spelen was en op het dak van ovenburen van het cultuurcentrum de overburen experimentele jazz muziek versterkt over de gracht aan het spelen waren.

De ME begon al snel met een charge. Ik was verbaasd over de snelheid waarmee de politie overging tot het gebruiken van de knuppels tegen de groep demonstranten voor het gebouw. Er werd heel kort gedrukt met de schilden, maar niet alle demonstranten konden snel weg komen omdat de gracht smal was en er een podium aan het begin en einde van gracht stond van waar live muziek was gespeeld. Ik stond tussen de groep mensen toen de eerste charge werd uitgevoerd, de groep demonstranten liep bijna over elkaar heen. Tot mijn afschuw zag ik dat er direct geslagen werd, en ook niet zacht. Mensen waren hard aan het schreeuwen en ik heb een hoofdwond gezien bij een jongen waar veel bloed uit kwam.

Het over elkaar heen lopen en hard slaan met de knuppels ging door tot aan de Prinsengracht. Ik liep gewoon weg, maar kon niet sneller terug dan mogelijk door de ophoping van demonstranten. Ik moest met vele andere mijn best doen om niet geslagen te worden, dit terwijl het enkel mijn bedoeling was om ludiek te protesteren tegen de ontruiming. Ik zag dit als een noodkreet tegen de in mijn ogen zinloze ontruiming en als het gebruiken van democratische recht op demonstratie. Tot aan de Prinsengracht werden mensen totaal onnodig hardhandig geslagen, zij liepen immers/rende al weg. Het was al snel vanaf het begin van de Raamplein zijde duidelijk dat een grote groep demonstranten snel probeerden weg te komen. Hoe langer er werd geknuppeld, hoe meer er werd gericht op hoofden, dit was verschrikkelijk!

Er zaten aan beide kanten van de straat personen vast in zogenaamde lock-ons, een

zeer pacifistisch verzetsmiddel wat werd gebruikt door enkele demonstranten. Het opjagen van de groep die voor het cultuurcentrum stond richting de Prinsengracht zorgde voor zeer gevaarlijke situaties. Iedereen probeerden al weg te komen, maar moest daarom over de personen in de lock-ons springen of rennen. Het was bekend bij de politie dat deze mensen daar zaten. Ik begrijp daarom ook niet waarom tot aan de Prinsengracht werd doorgeslagen.

Eenmaal bij de hoek van de Prinsengracht probeerde ik weg te komen, maar werden direct van twee kanten ingesloten door ME-linies, eigenlijk liepen we in fuik. Ik schat dat wij ongeveer met 140 mensen in een ruimte van 25 meter breed op de Prinsengracht, direct om de hoek bij de Passeerdersgracht, werden ingesloten. Wij stonden dus erg dicht op elkaar.

Vlak nadat wij waren ingesloten reden twee ME bussen met behoorlijke snelheid door de menigte heen. Er werd ingereden op de ruggen van mensen, zij konden dus niet kijken voor de ME-bussen, het was ook niet aangekondigd. Enkele demonstranten gingen zich hier tegen verzetten door met een grote groep voor de bussen te gaan staan, die nog steeds door de groep probeerde heen te rijden. Ik was blij dat dit gebeurde omdat dit ernstige ongelukken heeft voorkomen. Tot mijn schrik gaf een bus terwijl er ongeveer 20 demonstranten voor stonden nog steeds gas. Op een gegeven moment zelf zoveel gas dat de demonstranten weg moesten springen om niet onder de bus te komen. Een meisje die niet op tijd weg kon komen, sprong vervolgens op de ruit van het bus, waar tralies op zaten waar zij zich aan vast kon houden. De bus reed langere tijd door met het meisje op het raam in behoorlijke snelheid. Dit was ongelofelijk gevaarlijk en de wijze van optreden stond totaal niet in verhouding met hetgeen het meisje of andere demonstranten daaromheen aan het doen waren. Zij probeerden alleen maar ongelukken te voorkomen. Ik maakte mij zorgen dat zij onder de bus zou komen.

De hele tijd probeerde ik weg komen, maar mocht niet weg. Vanaf de eerste charge aan de Raamplein zijde van de Passeerdersgracht is mij geen kans gegeven weg te gaan.

Ik begrijp dat na vordering mensen normaal de kans krijgen om weg te gaan. Het is verder ook nooit duidelijk geweest wat de bedoeling was van ME. Door de muziek op straat kon ik niet horen of wij nog ergens heen moesten lopen, als zoiets is omgeroepen.

Eenmaal in de grote groep ingesloten mensen werd ik met alle anderen na ongeveer twee uur gearresteerd. Er werd plots omgeroepen dat wij allen waren aangehouden, er werd niet verteld waarom dit was. Ik was tot op dat moment nog steeds in de veronderstelling dat wij weg zouden mogen. In de groep ontstond enorme verontwaardiging over het feit dat wij ineens gearresteerd waren. Er werd daarom besloten ludiek en vreedzaam op de grond te gaan zitten. Wij gingen leuzen roepen als: "this is what democracy looks like", waar ik gezien de absurditeit van de arrestatie, het optreden en buitensporig geweld wat door de politie tegen mij is gebruikt, volledig achterstond. Ik zong mee in volle borst!

Na nog een half uur waren twee GVB bussen gearriveerd en werden wij één voor één gearresteerd. Dit ging er ongelofelijk hard aan toe. Om een paar voorbeelden te geven.1) Mensen lieten zich vreedzaam oppakken en stribbelde niet tegen, maar werden direct geslagen of hun hoofd werd gepakt en door elkaar geschud.2) Ik heb

een jongen gezien die vreedzaam mee ging, maar zijn handen en vingers werden verbogen, hij schreeuwde het uit van de pijn.³) Een andere jongen werd terwijl hij werd megedragen en niet tegen strubbelde, hard in zijn borstkas gestompt door een agent in burger.

Eenmaal bij de bus, kregen wij plastic bandjes om de polsen. Sommigen in de bus hadden pijn omdat deze erg strak waren getrokken. Ik werd zelf bij de uitgangsuren in het midden van de bus geplaatst. Toen wij bij een cellingebouw in Zuidoost waren aangekomen gingen de deuren plots open. Dit deed veel pijn aan mijn linkerschouder, omdat mijn handen die om een soort van scharnier van de deur zaten werden meegetrokken. Na tien minuten was de pijn weg. Ik heb hier verder geen melding van gemaakt, maar het was wederom exemplarisch voor de wijze waarop ik behandeld werd.

In het politiebureau werd ik ongeveer 7 uur vastgehouden. Toen ik vrij kwam bleek mijn telefoon aan te staan en SD-kaart te missen, deze bleek enige dagen later in een hoekje van de plastic zak te zitten. Ik was in eerste instantie onder de veronderstelling dat deze mij was weggenomen. Ik had mijn telefoon uitgezet toen ik de cel in ging en aangezien deze later aanstond ga ik er dus vanuit dat mijn telefoon is geprobeerd aan te zetten. Het is overigens niet makkelijk mijn telefoon aan te zetten, dus dat dit 'per ongeluk' gebeurd is geloof ik niet. Ik vind het onvoorstelbaar dat in het cellencomplex met mijn telefoon is gerommeld. Hier staan privé foto's op van mijn vakanties, mijn vriendin, mijn ouders en mijn woning. Deze informatie deel ik alleen als ik zelf daar toestemming voor geef. Ik ben bang dat mijn SD-kaart is gekopieerd, dit vind ik ronduit beangstigend!

5) Filmacademiestudent in de rug aangereden

Ik ben een student aan de masteropleiding van de Filmacademie te Amsterdam en ik was de demonstratie voor Schijnheilig aan het filmen.

Passeerdersgracht

Het was allemaal heel gemoedelijk, tot op een gegeven moment iedereen begon te dringen en te duwen. Van de kant van het raamplein kwam een linie ME-ers naar de demonstratie toe die op een gegeven moment met hun wapenstokken gingen slaan. Toen werd het een enorm gedrang van iedereen die richting de Prinsengracht probeerde te komen. Aan de andere kant van de demonstratie stonden ook ME-ers, maar die hielden meer afstand en sloegen niet.

Prinsengracht

Zo kwam ik, al filmend, samen met de rest van de demonstratie op de Prinsengracht terecht, met aan beide zijden de weg afgesloten door een ME-linie. Toen stonden we heel lang stil en was het relatief rustig. Op een moment dat de ME stil stond tegenover de demonstranten ben ik de demonstranten gaan filmen, die ook stil stonden (grofweg een meter of vier daarvandaan). Ik stond met mijn rug naar de ME toe en had een vrij grote camera, waardoor het duidelijk was dat ik niet kon zien dat er een ME-bus aan kwam rijden, maar de bestuurder van de ME-bus moet wel duidelijk gezien hebben dat ik aan het filmen was en de bus niet kon zien aankomen. (Voor horen was er echt te veel geluid.)

De ME bus reed mij hard in de rug en ik klapte naar voren doordat de bumper van de

bus in mijn knieholtes reed. Gelukkig kon ik zonder verwondingen en schade aan mijn camera voor de bus weg komen.

Ik bleef wel achter met de vraag: Waarom? Waarom op zo'n overzichtelijk moment op iemand die aan het filmen is inrijden met een ME bus?

Daarna ben ik ook nog opgepakt, met handboeien om afgevoerd en vijf of zes uur vastgehouden.

6) Hoofdwond door ME-klappen

Toen ik om half zes aan kwam bij Schijnheilig was de sfeer goed. Er waren optredens van artiesten en demonstranten, sommige mensen waren verkleed in allerlei kostuums en er was een jamsessie vanaf het dak van een pand aan de overkant.

Rond half zeven verscheen de ME. Ik stond tweede of derde rij achter het podium waar de ME verscheen. Ik heb geen aankondigen of vorderingen gehoord, maar zag ME'ers op het podium klimmen en inslaan op de demonstranten. Door op het podium te staan hadden de ME'ers goed overzicht over de demonstranten en konden ze van boven op hen in slaan, waardoor het lastig was je te verdedigen. We werden na achter gedreven maar achter ons ontstond een opstopping van mensen doordat daar allerlei collegestoelen waren opgesteld om naar de performances te kunnen kijken.

Ik verloor mij evenwicht en kon me net aan een van de stoelen vasthouden, terwijl de ME op mij insloeg. Toen ik mij omdraaide en weer richting de ME keek werd ik vol op mijn voorhoofd geslagen, waardoor ik voor enkele momenten mijn zicht verloor en de krachten in mijn benen. Dit alles gebeurde in enkele seconden.

Toen ik de kracht weer in mijn benen voelde, lukte het mij over de stoelen te springen en liep ik richting de gracht. Ik kon nog steeds niet goed zien en had nog niet door wat er nou precies gebeurd was. Ik maakte duidelijk een verdwaasde indruk en iemand kwam naar mij toe en zei dat ik bloedde en vroeg of alles ok was. Ik zei dat ik dacht dat alles goed ging, maar toch kwam er iemand die mij bij mijn schouders pakte en me richting de Walengang leidde. Daar heeft iemand mijn wond verzorgd door een EHBO'er, die mij adviseerde zo snel mogelijk naar een dokter te gaan. De EHBO'er en ik konden via de huizen terug bij de andere actievoerders worden gebracht op de Prinsengracht. Daar zat ik een paar minuten op de grond en rookte een sigaret, voordat ik me realiseerde dat we waren ingesloten.

De ME reed verschillende keren in op de ingesloten demonstranten. Eenmaal ingesloten besloot de groep te gaan zitten wachten op wat er verder zou gebeuren. Mijn hoofd begon opnieuw te bloeden en ik werd opnieuw geholpen door de EHBO'er. Daarna werd iedereen een voor een opgepakt, geboeid en afgevoerd met bussen. Hierbij werd behoorlijk heftig geweld gebruikt en onnodig geslagen op zittende demonstranten.

Vanaf het moment dat ik gearresteerd was heb ik gevraagd om medische hulp, maar dit werd genegeerd. Ik werd naar het politiebureau aan de Marnixstraat gebracht. Ik voelde mij steeds duizeliger worden en terwijl ik wachtte op mijn intake voelde ik mijn benen slap worden en knielde ik om een mueslireep uit mijn broek te halen.

Gelukkig waren er anderen die continu vroegen om medische hulp voor mij en na een tijdje werd ik opgehaald. Ik vroeg of ik mijn mueslireep mocht opeten om mijn

bloedsuikerspiegel te verbeteren en weer wat krachten te krijgen. Ik kreeg toen een kop suikerwater, voordat de intake werd afgerond, waarna ik in een cel werd geplaatst. Ongeveer 40 minuten later kwam er een dokter die mijn wond heeft verbonden met speciale pleisters. De dokter vertelde dat zij was opgeroepen omdat ze dachten dat ik diabetespatiënt was en niet voor mijn wond. Om half drie werd ik vrijgelaten.

7) I am working as a journalist for the local Amsterdam News Agency "Noticias.nl"

On Tuesday morning at 6 o'clock I arrived at Passeerdersgracht and started to film the gathering of the people who were protesting against the upcoming eviction. About 7 o'clock the first police cars arrived and police men started moving into Passerdersgracht on the side of the canal where the Schijnheilig was situated. In this moment Police announced that people had to clear the street (Passeerdersgracht).

During the next 5-10 minutes police pushed the people violently to the corner Passeerdersgracht and Prinsengracht. At this moment I was situated on the other side of the canal, also Passerdersgracht, filming and moving also to the corner Passeerdersgracht/-Prinsengracht.

At this moment the street Passerdersgracht was cleared up on both sides. As I saw, there was no protest anymore on this street.

Police blocked than the corner Passeedersgracht/Prinsengracht and about 100 people where situated along Prinsengracht, direction Raamstraat. In a certain moment, trying to clear up also this street, a police car advanced rapidly along Prinsengracht putting in danger the people situated there. During the next 10-20 minutes, people on this side of Prinsengracht were waiting, new persons arrived from other directions (from direction Raamstraat), some were leaving and also some people were staying on the other side of the canal (also Prinsengracht). I was among this group of more or less 100 people filming and talking to the people. I saw also other journalists and photographers. There was no violent confrontation with police officers. People just didn't move from this street neither there was an official order to do so.

In a certain moment police started to push people forward, along Prinsengracht direction Raamstraat. As I tried to advance to Raamstraat new police forces closed the street also on this side and didn't let anybody leave the street. I told them that I am working as a journalist and that I wanted to leave but they ignored my announcement. A woman who didn't really realize what was going on couldn't leave either. She asked my about the reason of the gathering.

There was no police announcement about what was happening and I didn't hear any

order to leave this street before the group of people was surrounded by the police. During the next maybe 40 minutes nobody could leave the place. Police violently picked out people of the crowd, on both sides of the canal. Later more people gathered on the other side of Prinsengracht, people jumped into the water, music was played, etc.

When the police announced finally that they will arrest everybody, people sat down and I tried to explain for the second time that I am a journalist and was just doing my work. The officer I talked to sent me to another officer who, despite my third explanation that I am a journalist and showing him also my technical equipment, didn't even want to see my Press Card and immediately put me on plastic handcuffs. This happened about 9 o'clock.

With others I was brought to a bus where we had to wait until they brought us to the prison located in the South East of Amsterdam.

The situation was very chaotic; the officers were not prepared to deal with such a number of detained persons. We had to wait in front of the entrance of the prison until they were able to deal with everybody. The orders we had to follow were given in Dutch. The female police officer (the name I don't know) denied giving this orders in English, despite the declaration of several people that they don't understand Dutch. A girl next to me who asked for loosening the handcuffs was ignored. She obviously suffered from them. Anyway no one of the officers concerned to open the handcuffs, neither inside the prison.

Finally I was brought into the first cell where I had to wait until I was registered (maybe 1h). When I was brought to the next cell I declared for the 4th time that I am a journalist, showing also my press card. The officer was surprised, saying "Oh, another journalist". She assured me that the procedure in my case will be fast and that I will get the information regarding my rights in the language I requested (German). This didn't happen.

In the next cell I spent about 20 minutes and then we were translated to another cell where the toilet flush and the drinking water didn't function. We got arrested at 9 o'clock in the morning. During the detention in the transport buses there didn't exist any organized water supply. Tied people tried to help each other with the water bottles they carried with them. In my first cell I could finally drink some water (at 12 o'clock). In the next cell as I described already, it was not possible to drink something despite our repeated complaints until at least 14:00. Neither had we got anything to eat until 16:00.

At 16:30 I got released.

<http://vimeo.com/26366668>